

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **O. A.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2016, č. j. 3 A 111/2016 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce byl příkazem žalovaného o uložení pokuty ze dne 7. 4. 2015, č. j. MHMP 579065/2015/Kou, uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, kterého se měl dopustit tím, že při řízení automobilu nerespektoval světelnou signalizaci na křižovatce.

[2] Proti příkazu podal dne 22. 4. 2015 Ing. M. J., z pozice žalobcova zmocněnce, elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu odpor, k němuž přiložil žalobcem nepodepsanou plnou moc. Dne 27. 4. 2015 zmocněnec zaslal shodné podání, tj. odpor a nepodepsanou plnou moc, avšak tentokrát se zaručeným elektronickým podpisem.

[3] Žalovaný usnesením ze dne 4. 5. 2015 vyzval zmocněnce k tomu, aby v pětidenní lhůtě odstranil nedostatek spočívající v absenci podpisu žalobce na plné moci. Toto usnesení bylo zmocněnci doručeno fikcí dne 14. 5. 2015. Zmocněnec zaslal žalovanému sken plné moci s podpisem žalobce teprve dne 22. 5. 2015, tj. po lhůtě stanovené žalovaným. Příkaz proto nabyl dne 28. 4. 2015 právní moci.

II.

[4] Žalobce se následně žalobou domáhal, aby Městský soud v Praze uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku. Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] Žalovaný podle městského soudu nepostupoval v rozporu s § 34 odst. 2 a § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pokud nevyzval přímo žalobce k doplnění podpisu na plnou moc. S odkazem na judikaturu správních soudů městský soud konstatoval, že odstranění vady plné moci spočívající v absenci podpisu zmocnitele není úkonem, který má zastoupený vykonat osobně ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu, a že podatelem ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu je osoba, která podání fakticky podá, nikoli ten, jehož jménem je podání činěno. Žalovaný tudíž správně vyzval k odstranění vady plné moci zmocněnce.

[6] O postupu, kdy by byl vyzván k odstranění vady plné moci přímo zmocnitel, by bylo podle městského soudu možné uvažovat pouze tehdy, existovala-li by vysoká pravděpodobnost existence vztahu zastoupení. Tak tomu však v projednávaném případě nebylo, neboť zmocněncem zasláný odpor obsahoval kromě žalobcových osobních údajů pouze spisovou značku a text „*Podávám odpor v nadepsané věci. Ing. M. J.*“ Protože z uvedených podání ani z obsahu správního spisu nebylo možné dovodit žádný projev vůle samotného žalobce, nemusela se žalovanému jevit existence zastoupení jako vysoce pravděpodobná. Žalovaný proto správně vyzval k odstranění vad zmocněnce, a nikoliv žalobce.

[7] Žalovaný podle městského soudu nepostupoval ani v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu, neboť zmocněnce o následku nečinnosti v usnesení o určení lhůty k provedení úkonu poučil. To, že žalovaný k odporu nepřihlížel i přes to, že vada plné moci byla odstraněna pouhé tři dny po uplynutí lhůty, pak podle městského soudu nebylo výrazem přepjatého formalismu. Lhůty totiž podle městského soudu slouží k snížení entropie při uplatňování práv a případná benevolence při posuzování jejich dodržení by mohla působit pravý opak.

III.

[8] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že městský soud se dostatečně nevypořádal s jeho žalobními námitkami. Z toho důvodu zopakoval svou žalobní argumentaci, podle níž měl žalovaný v řízení pokračovat i přes to, že plná moc byla doložena až po lhůtě. Plná

pokračování

moc totiž byla doložena ještě před právní mocí usnesení, kterým byla lhůta k doložení plné moci stanovena. Správní řízení tudíž v době doložení plné moci stále nebylo ukončené. Poukázal rovněž na řízení vedené podle s. ř. s., v němž postačuje vada zhojit po lhůtě k tomu stanovené, pokud se tak stane před právní mocí rozhodnutí, kterým se řízení končí. Podle stěžovatele nicméně z rozsudku městského soudu nelze vyčíst, z jakých důvodů neměl správní orgán povinnost plnou moc akceptovat, ačkoliv byla doložena před právní mocí usnesení, jímž bylo řízení ukončeno.

[10] Stěžovatel v žalobě dále argumentoval, že žalovaný měl rovněž povinnost jej poučit podle § 4 odst. 2 správního řádu o tom, že má právo požádat o uznání úkonu podle § 34 odst. 4 správního řádu. Pokud tak neučinil, bylo dostatečné, aby stěžovatel podal žádost o uznání úkonu kdykoliv. Stěžovatel přitom v oné pomyslné lhůtě k uznání úkonu odstranil vadu plné moci, odpor měl být proto považován za řádný. Odkaz městského soudu na poučení v usnesení žalovaného, v němž byla stanovena lhůta k odstranění vady plné moci a poučení o následcích jejího neodstranění, nicméně nereflektoval tuto žalobní argumentaci.

[11] Stěžovatel konečně namítl, že k odstranění vady odporu měl být vyzván sám stěžovatel. Pokud totiž zmocněnec sám neodstranil vadu plné moci, měl správní orgán považovat odpor za podaný samotným stěžovatelem, a vyzvat stěžovatele k doplnění vlastnoručního podpisu na odpor. Městský soud přitom opět pochybil tím, že posuzoval pouze, zda měl být k odstranění vady zmocnění vyzván stěžovatel či zmocněnec, čímž však pominul výše zrekapitulovanou argumentaci.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul průběh řízení a uvedl, že se ztotožňuje s posouzením městského soudu. K argumentaci, že po nedoplnění perfektní plné moci měl být k odstranění vad samotného odporu vyzván přímo stěžovatel, žalovaný poukázal na to, že odpor byl žalovanému doručen zmocněncem a zmocněncem byl podepsán jak elektronicky, tak na konci textu odporu. Stěžovatelovu argumentaci proto označil za zavádějící.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel má za to, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože městský soud opomenul vypořádat jeho dílčí žalobní námitky. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Soudy totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí žalobní námitkou, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora*

správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Optikou citovaných závěrů Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu se dostatečně vypořádal se stěžovatelovou žalobní argumentací.

[16] Těžištěm stěžovatelovy žalobní argumentace byla otázka, zda měl žalovaný k odstranění vad plné moci vyzvat stěžovatele, nebo zmocněnce. Městský soud ve svém právním posouzení vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016 - 35, podle kterého *„[o]dstranění vady plné moci spočívající v absenci podpisu zmocnitele není úkonem, který má zastoupený vykonat osobně ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu.“* To, že se na projednávaný případ právní názor citovaného rozsudku vztahuje, stěžovatel v kasační stížnosti nijak nerozpорије; v citovaném rozsudku se ostatně jednalo o prakticky identickou situaci, ve které jako zmocněnec figuroval rovněž Ing. M. J. Stěžovatel nicméně tvrdí, že městský soud měl přihlédnout také ke skutečnosti, že plná moc byla doplněna, ač po lhůtě stanovené žalovaným, před pravomocným skončením řízení. Nejvyšší správní soud má však za to, že městský soud se vyčerpávajícím způsobem vypořádal s otázkou, kdo měl být v jaké lhůtě vyzván k odstranění vad. Nelze proto považovat za pochybení, pokud navíc samostatně nevypořádal stěžovatelovu argumentaci, která nadto nemá žádnou oporu ani v zákoně, ani v judikatuře. Správní řád totiž nikde nestanoví, že byl-li úkon učiněn po lhůtě stanovené usnesením, avšak před tím, než takové usnesení nabylo právní moci, považuje se za včasné. Stěžovatelova analogie s řízením podle s. ř. s. přitom není přílehavá, neboť je sice pravda, že dojde-li k zaplacení soudního poplatku dříve, než usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci, soud usnesení zruší (§ 9 odst. 7 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), u placení soudních poplatků se však jedná o zákonem výslovně zakotvený postup.

[17] V druhé námitce stěžovatel městskému soudu vyčítá, že nedostatečně vypořádal námitku nedostatku poučení podle § 4 odst. 2 správního řádu. Městský soud k tomu uvedl, že *„žalovaný neporušil § 4 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce, neboť jak vyplývá z výše doslovně citované statě usnesení žalovaného, které správní orgán řádně adresoval Ing. M. J. do jeho datové schránky, správní orgán žádal po něm přiložit plnou moc podepsanou účastníkem-zmocnitelem, p. O. A. s upozorněním na následky nečinnosti, že pokud ve lhůtě 5 dnů tak neučiní, že ho nemůže správní orgán považovat za zástupce.“* Nejvyšší správní soud uvedené opět považuje za dostatečné vypořádání žalobní námitky. Městský soud zřetelně vysvětlil, že žalovaný v daném usnesení dostal své poučovací povinnosti. Z toho vyplývá, že městský soud měl za to, že žalovaný nepochybil, nepoučoval-li stěžovatele také o možnosti nechat uznat úkon podle § 34 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje, a nadto dodává, že správní orgány v rámci poučovací povinnosti nejsou povinny poskytovat účastníkům řízení komplexní návod, co by v daném případě měli či mohli dělat, aby dosáhli žádaného výsledku i jiným postupem, než tím, který po nich správní orgán vyžaduje daným správním rozhodnutím či výzvou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76, a ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, publ. pod č. 2235/2011 Sb. NSS). Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[18] Stěžovatel konečně namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal s námitkou, že žalovaný měl vyzvat k doplnění odporu samotného stěžovatele. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s touto námitkou. Městský soud se řádně a vyčerpávajícím způsobem

pokračování

zabýval jak situací, kdy jsou správní orgány povinny vyzvat k odstranění vad zastoupení zmocněnce, tak situací, kdy jsou povinny vyzvat zmocnitele. Pokud městský soud dospěl k závěru, že se žalovanému nemusela jevit existence zastoupení jako „vysoce pravděpodobná“, nedopustil se pochybení, když se zabýval toliko odstraňováním vad zmocnění, a nikoliv i samotného odporu. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou ani poslední stěžovatelovu námitku.

[19] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu